

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 5-A DUPĂ RUSALII
(*Vindecarea celor doi demonizați din Ținutul Gadarei*)

SF. CUV. SIMEON ȘI IOAN PUSTNICUL;
SF. PROROC IEZECHIEL ;

†) SF. CUV. RAFAEL ȘI PARTENIE,
DE LA AGAPIA VECHĂ

Războiul nevăzut

Războiul nevăzut, ce este? Este tocmai acest război ce se dă cu duhurile rele, nevăzute. Diavolul e cel care încearcă să posedă, să ia în stăpânire.

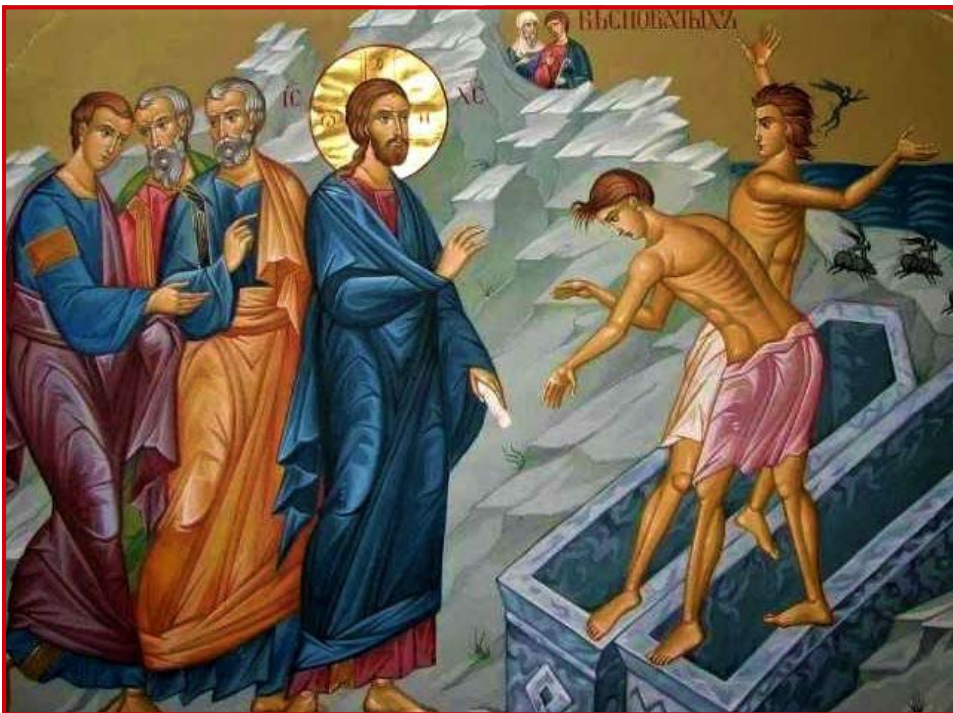
Dar mulți creștini își pun o întrebare grea pentru conștiința și credința lor. Dacă există Dumnezeu Cel Atotputernic, atunci ce putere are diavolul? Și cum de are putere diavolul? Înseamnă că are o putere, egală cu a lui Dumnezeu?

El e înger căzut. Nu are aceeași putere cu Dumnezeu. Acesta este primul lucru pe care trebuie să-l învățăm. Nu are putere asemenea lui Dumnezeu. El are doar puterea de a influența, acolo unde găsește teren, acolo unde voința noastră îl primește. El există potrivit unei iconomii a lui Dumnezeu, într-o taină pe care noi nu o pătrundem în întregime, dar ceea ce știm e că e o realitate care stă în fața libertății noastre, care dă sens și valoare libertății noastre. Are putere asupra noastră, numai dacă suntem de acord cu el. Prin el ne verificăm libertatea și responsabilitatea actelor noastre.

E greșit, așadar, să dăm întotdeauna vina pe diavol. Cum am făcut ceva, diavolul e de vină. Nu! Voința noastră e de vină, fiindcă ne-am lăsat influențați. În astfel de cazuri sârmanul diavol devine și el o victimă! Nu trebuie să devenim niște obsedați ai puterii diavolului. Diavolul nu poate nimic împotriva rugăciunii, împotriva pocăinței, împotriva semnului Sfintei Cruci. Vina cade întotdeauna asupra noastră, pentru că ne învoim. Învoiala - spun Sfinții Părinți - creează responsabilitatea noastră. ❖

IPS Mitropolit Bartolomeu Anania

VINDECAREA DEMONIZAȚILOR DIN GADARA

Sfânta Evanghelie din Duminica a 5-a după Rusalii arată că omul stăpânit de duhurile rele se înstrăinează de Dumnezeu, de semenii și chiar de el însuși. Locuirea în morminte arată simbolic că acești oameni îndrăciți se află într-un fel de moarte spirituală. Însingurarea exprimă o existență chinuită la limita vieții umane. Omul posedat de demoni nu mai este o persoană liberă. Facultățile sale mintale și simțurile sale sufletești sunt folosite de demon.

Oamenii chinuți de demoni nu sunt numai cei posedați, asemenea celor demonizați din Evanghelie, ci și oamenii stăpâniți de păcate, de patimi egoiste, ascultători numai de sfatul diavolului și care se despart de Dumnezeu. Deci oameni ca cei din Evanghelia de azi devin înfricoșători pentru semenii prin răutatea pe care o manifestă în relațiile cu aceștia. „Când sufletul, supunându-se patimilor, respinge împărăția lui Dumnezeu și trece sub stăpânirea aducătoare de stricăciune a diavolului.” (Sfântul Maxim Mărturisitorul)

Lupta cu duhurile rele începe odată cu Sfântul Botez. Încă de la Botez, avem un program duhovnicesc, acela al lepădării de satana și de toți slujitorii lui și al unirii cu Hristos. Se continuă lupta pe tot parcursul vieții. Sfântul Ioan Gură de Aur spune că: „Diavolul face toate eforturile sale pentru a ne ispiți, el ne încearcă de aproape și ne

întinde din toate părțile piedici și curse pentru ca să ne piardă. Trebuie deci să priveghem și să-i închidem porțile.” Dacă demonii caută să ne piardă, îngerii caută să ne întoarcă la Dumnezeu.

Demonii se tem de smerenie și de prezența Duhului Sfânt din omul smerit. Așadar, omul singur nu poate lupta împotriva patimilor și a duhurilor necurate care îl chinuiesc din invidie și din ură față de el, ci este nevoie ca omul să fie în stare de comuniune vie cu Dumnezeu prin rugăciune și prin post. Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă să ne îmbrăcăm în Iisus Hristos încât viața noastră să fie luminată de viața lui Hristos.

Evanghelia Duminicii a 5-a după Rusalii este o Evanghelie a vindecării pentru că Mântuitorul Iisus Hristos are puterea să vindece orice îndrăciți și Evanghelia de azi ne îndeamnă la mai multă credință în Hristos. ❖

Părintele Dinu

SFINȚII CUVIOȘI RAFAIL ȘI PARTENIE DE LA AGAPIA VECHĂ

Astăzi, 21 iulie, îi pomenim pe Sfinții Cuvioși Rafail (sec. XVI) și Partenie (sec. XVII), viețuitori în obștea monahală de la Mănăstirea Agapia Veche, în județul Neamț. Sfântul Cuvios Partenie avea darul tămăduirii și îndrăzneală la rugăciune înaintea lui Dumnezeu, iar Sfântul Cuvios Rafail s-a ridicat prin rugăciunea curată mai presus de cele pământești și a văzut slava lui Dumnezeu, cât i-a fost îngăduit.

Sfântul Cuvios Rafail de la Agapia Veche

Sfântul Rafail s-a născut, după unele izvoare, în satul Bursucani, din ținutul Bârladului, fiind fiul unor părinți virtuoși și de neam bun.

La Agapia din Deal a ajuns pe la anii 1580-1585: îmbrăcat în haine țărănești cu fața sfioasă, cu multă evlavie în suflet și cu dorul de a urma lui Hristos. La tunderea în monahism i s-a pus numele de Rafail, nume de arhanghel, care înseamnă „Dumnezeu aduce vindecare”.

Cu multă stăruință a început nevoița ziua și noaptea. Era atât de smerit, încât minuna pe toți. Și după o vreme a început a se ruga de părinți să-l lase să meargă la mai multă liniște duhovnicească, în alte locuri mai tainice ale muntelui împădurit. Petreca acolo zile și nopți, după care se întorcea din nou în obște. Și s-a făcut povățuitor unei mulțimi de părinți și frați, fiindu-le mai mult decât un duhovnic, căci toți doreau să stea de vorbă cu el și să primească mângâierea cuvântului. A făcut lucrul acesta în mulți ani cu darul lui Dumnezeu. Și zic unii cercetători ai vieții sale că și egumen al acestei mănăstiri Agapia din Deal a fost, pentru care lucru în pomelnice și în sinodicele mănăstirii se pomenește cu formula: „Fericitul stareț Rafail”.

Vestea despre acest îmbunătățit părinte s-a dus până departe în părțile Moldovei, căci alergau la el mulți călugări de pe la alte așezări mănăstirești, precum și credincioși de prin satele vecine și chiar din cealaltă parte a creștelor Carpaților. Îi învăța să păzească poruncile Sfintei noastre Biserici, să facă fapte bune, să se iubească frațește, să prețuiască pe cei care se dăruiesc pentru binele obștesc și să străjuiască moșia strămoșească.

Cuviosul Rafail s-a nevoit îndelung în nevoița cea bună a vieții călugărești, fiind, la vremea când a trecut din această viață către Domnul, de peste optzeci de ani, între 1640-1645. Cu multă cernire duhovnicească și cu bucuria învierii în inimi, părinții de acolo au pus în mormânt, cu bunăcuviință, trupul celui trecut către Domnul. Și au pus deasupra și piatră însemnată cu oarecare puține date despre cuviosul Rafail.

La șapte ani, când s-a făcut dezgroparea, s-a aflat că trupul său a rămas în neputrezire și că fusese înzestrat cu bună mireasmă și cu răspândirea de daruri celor care se rugau să le fie mijlocitor către Dumnezeu. Văzând părinții o astfel de stare a trupului cuviosului, după rugăciuni și dezlegări, rămânând în aceeași stare de frumusețe, de curățenie și de mireasmă, au făcut o raclă de lemn bun și au pus sfintele lui moaște în biserica mănăstirii. Cu vremea a început să vină mulțime din ce în ce mai multă, stabilindu-se și zile îndătinat de cercetare a sfintelor moaște, mai ales cu prilejul hramului mănăstirii Neamț, când treceau și pe la Agapia din Deal, pe la racla Cuviosului Rafail.

Chipul alesului ostaș al lui Hristos împodobește pereții bisericuțelor de la Agapia din Deal, ai celei de la cimitirul Agapiei din Vale, ai schitului Vovidenia de la mănăstirea Neamțu (biserica din veacul al XIX-lea), ca și ai altor biserici chinoviale și parohiale.

Sfântul Cuvios Partenie de la Agapia Veche

Partenie, părintele cel sfânt și minunat, vrednic urmaș al sihaștrilor din Munții Agapiei, a viețuit în aceste locuri în veacul al XVII-lea. Sf. Ierarh Dosoftei, Mitropolitul Moldovei, care a cunoscut mulți călugări cu înaltă viață duhovnicească din Moldova, îl numără pe Cuviosul Partenie printre sfinții români cărora le-a văzut viața și traiul.

A fost ucenic al starețului Eufrosin, ctitorul mănăstirii din Livada Părinților, de la care a și primit tunderea în schima monahală. Nu se știe cât a petrecut în viața de obște și cât în sihăstrie. Tradiția ne spune că a sihăstrit în muntele Scaunele, după pilda părinților de odinioară. Nevoița lor era aceasta: ziua se rugau în singurătate,

mai ales cu Psaltirea, pe care o știau pe dinafară, iar la apusul soarelui gustau puțin din pâine și legume fierte, după care toată noaptea se nevoiau rugându-se cu mintea (rugăciunea lui Iisus), iar cu mâinile împletind coșuri. Așteptau doar câte puțin când oboseau, în lavițe (scaune), așezate între trunchiurile de brazi. Ucenicii duceau coșurile la târg, unde le vindeau, iar cu banii astfel câștigați, cumpărau hrană și cele necesare traiului pustnicesc. De la aceste scaune, muntele și poiana au primit numele de Scaune.

Mulți călugări și pustnici s-au mântuit prin rugăciunea și povățuirea Cuviosului Partenie. Luminat și plin de toată înțelepciunea, cu dragoste de Sfintele Scripturi și de cărțile Sfinților Părinți, s-a îngrijit ca frații din obște să nu fie lipsiți de aceste comori neprețuite în acele vremuri când anevoie și cu mare cheltuială se dobândeau cărțile.

Avea darul tămăduirii și îndrăzneală la rugăciune înaintea lui Dumnezeu. Potrivit unor tradiții, scotea și demoni din oameni. Pentru viața sa sfântă, dintotdeauna a fost cinstit de călugări și de credincioși.

Mărturie a viețuirii sale sfinte și minunate este și faptul că, după moartea sa (1660), trupul fiindu-i dezgropat după rânduiala strămoșească, a fost găsit nestruciat. Se spune că se făceau minuni la mormântul său. Cu adâncă evlavie și nădejde veneau să se închine la sfintele sale moaște călugări și credincioși de pretutindeni. Sfintele moaște ale Cuviosului Partenie au fost tănuite, poate, odată cu ale Cuviosului Rafail. Acești doi mari luminători ai călugărilor întregesc șirul părinților din veac ce s-au sfințit prin mari nevoițe în „Mănăstirea lui Agapie” și în împrejurimile ei. ❖

„IN HOC SIGNO VINCES” PRIN ACEST SEMN VEI ÎNVINGE

Am ales să încep cu acest titlu un articol despre cea care sâmbăta trecută ne-a umplut inimile de bucurie și ne-a făcut să fim mândri că suntem români. Căci aceasta este fața frumoasă, luptătoare și plină de speranță a României și a românilor.

Simona Halep, fata noastră de aur, care a câștigat în fața redutabilei Serena Williams – o legendă vie a tenisului mondial feminin – nu s-a ferit niciodată să-și mărturisească credința în Dumnezeu. Așa cum a făcut-o de atâtea ori, și sâmbăta, la finalul partidei de la Wimbledon, sportiva a salutat-o pe adversara ei, după care a căzut în genunchi și s-a însemnat cu semnul Sfintei Cruci, amintindu-ne, parcă, de Împăratul Constantin cel Mare, care a văzut pe cer ziua, în amiaza mare, o Cruce luminoasă, deasupra soarelui, cu inscripția „in hoc signo vinces” (prin acest semn vei învinge), înainte de lupta cu Maxentius.

Despre finala de la Wimbledon, PS Ignatie, Episcopul Hușilor mărturisea: „Anul acesta, Wimbledon-ul „a devenit” ortodox. Câștigătorii sunt amândoi din Europa de Est și amândoi sunt creștini ortodocși, care pun mai presus de sport credința lor în Dumnezeu. Novak Djokovici, un mare filantrop, atunci când a primit Ordinul Sfântului Sava din partea Patriarhului Irineu al Serbiei, a declarat: „Acesta este cel mai important titlu al vieții mele, pentru că înainte de a fi sportiv, sunt creștin ortodox”. Simona Halep, când a primit distincția crucea Sfântului Andrei din partea Înaltpreasfințitului Părinte Teodosie al Tomisului, a mărturisit: „Mereu mă închin și cred în Dumnezeu pentru că fără ajutorul lui Dumnezeu nu se poate face nimic”.

Iar Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, i-a oferit joi, 18 iulie 2019, Simonei Halep Ordinul „Crucea Patriarhală” pentru mirenii, cea mai înaltă distincție a Patriarhiei Române, în semn de apreciere a realizărilor sale în domeniul tenisului feminin de performanță și a credinței sale creștin-ortodoxe, pe care o mărturisește public prin semnul Sfintei Cruci. La acest eveniment a participat și familia Simonei Halep.

Patriarhul României a spus cu această ocazie: „Suntem bucurători că astăzi s-a acordat din partea Patriarhiei Române cea mai înaltă distincție Simonei Halep, pe care noi o iubim ca fiind cea mai de seamă figură simbolică prezentă a poporului român peste hotare și ne bucurăm că Simona este pentru mulți tineri, astăzi, un simbol al hărniciei, perseverenței și speranței. Ne bucurăm să scoatem în evidență faptul că toate realizările ei sunt expresia talentului cultivat prin efort constant. Pe lângă toate acestea însă, Biserica prețuiește foarte mult faptul că mărturisii în public, prin semnul Sfintei Cruci, credința creștină ortodoxă. Prin aceasta arătați că reprezentați cu fidelitate poporul român credincios, jertfelnic și talentat. Vă dorim ani mulți cu sănătate și bucurie și mult ajutor de la Dumnezeu în activitatea prezentă și viitoare!”

Mulțumind pentru distincția primită, Simona Halep a subliniat ajutorul pe care l-a primit de la Dumnezeu de-a lungul carierei sale. „Preafericirea Voastră, vă mulțumesc mult și sunt onorată să primesc această cruce. Întotdeauna Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru tot ce mi-a oferit și pentru familia în care am crescut. Mă bucur că sunt româncă, mă bucur că sunt pe acest pământ și sper să bucur cât mai mulți oameni și copii, să-i inspir să reușească și ei în ceea ce își doresc. Slavă Domnului și Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți!”

Într-un interviu oferit pentru Basilica.ro cu ocazia primirii celei mai înalte distincții a Patriarhiei Române, Simona Halep și-a mărturisit evlavlia pe care o are față de Maica Domnului. Întrebată care este motivul atașamentului ei față de credință, campioana a mărturisit că dragostea față de Dumnezeu și Maica Domnului i-a fost insuflată „din familie”.

„Niciodată nu m-am ferit să mărturisesc credința în public”, a spus câștigătoarea turneului de la Wimbledon care face mereu semnul Sfintei Cruci pe terenul de tenis și mulțumește Celui de Sus pentru victoriile sale.

„Sunt foarte credincioasă”, a mărturisit

sportiva. „Cred în Dumnezeu foarte mult. Știu că fără Dumnezeu nu aș fi putut să ajung aici”, a mai declarat Simona Halep la primirea Crucii Patriarhale.

Să amintim totuși o întâmplare care a avut loc acum aproximativ doi ani, când firma Adidas, cea care o sponsoriza pe campioana noastră, a încheiat colaborarea cu aceasta. Puțin știu de ce. CEO-ul de la Adidas nu a vrut ca imaginea companiei sale să fie asociată cu o persoană religioasă, știut fiind că Simona își face cruce la începutul și sfârșitul fiecărui meci. În plus ea poartă mai mereu o cruce la gât. Căci aceasta este educația primită în special de la mama ei, care este credincioasă.

Campioana noastră Simona Halep, cu delicatețe și inteligență, cu smerenie și demnitate în același timp, cu perseverență și jertfă, cu dragoste de țară și respect față de români, ne-a dat o lecție de viață și de credință. Nu numai tinerii o pot lua de model. Toți avem de învățat de la Simona Halep, care nu numai că este o tenisemă de excepție, dar este un om frumos, o româncă adevărată și o mărturisitoare a credinței creștine cum puțini mai sunt în această lume și în aceste timpuri! ♦

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 21-28 IULIE 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 21 iulie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 5-a după Rusalii (Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadara) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 23 iulie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 25 iulie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 27 iulie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților Vecernie
Duminică 28 iulie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 6-a după Rusalii (Vindecarea slăbănogului din Capernaum Utrenia, Sfânta Liturghie

SFÂNȚA MIRONOSIȚĂ MARIA MAGDALENA

La 22 iulie calendarul ortodox o pomeniște pe Sfânta Mironosiță, cea întocmai cu Apostolii, Maria Magdalena. Sfânta Evanghelie ne-o prezintă pe Sfânta Mironosiță Maria Magdalena ca cea mai cunoscută dintre femeile mironosițe care, alături de Maica Domnului, L-au urmat pretutindeni pe Domnul, și - mai ales - nu L-au lăsat nici în Săptămâna Pătimirilor, când a fost părăsit de toți, și nici după moartea Sa pe cruce, când L-au privegheat și înmormântat.

Femeile mironosițe sunt prăznuite de Biserică în a treia duminică după Învierea Domnului: Maria (mama lui Iacob și Iosif), Maria lui Cleopa, Salomeea (mama fiilor lui Zevedei), Ioana (femeia lui Huza, iconomul lui Irod), Suzana, Marta și Maria (surorile lui Lazăr din Betania) și Maria Magdalena.

Maria Magdalena era din Magdala Galileii, un sat pescăresc de pe țărmul Lacului Ghenizaret, între orașele Capernaum și Tiberiada. Evanghelistul Luca ne spune că după ce Iisus Hristos a izbăvit-o de șapte demoni, ea și-a împărțit averea săracilor și L-a urmat pe Mântuitorul în propovăduirea Sa. A ascultat cuvintele minunate ale lui Hristos și a luat parte la minunile Sale.

În mod deosebit ea și-a arătat dragostea și devotamentul în fața cumplitelor patimi la care

Fiul lui Dumnezeu a fost supus și, cu un curaj atipic unei femei, nu s-a dezlipit nicio clipă de Maica Domnului în greaua încercare de a-și vedea Fiul și Mântuitorul osândit pe Cruce. S-a aflat printre puținii prezenți la Răstignirea Domnului, la punerea Sa în mormânt. Iar a treia zi, venind la mormânt cu miruri, află pe Domnul înviat și se grăbește să ducă vestea Apostolilor. De la Învierea Domnului și până la Înălțare, ea rămâne la Ierusalim, lângă Preasfânta Născătoare de Dumnezeu.

Tradiția ne spune că Maria Magdalena și-a continuat misiunea apostolească de propovăduire a învățaturii creștine în Biserica primară, făcând călătorii misionare în Egipt, Fenicia, Siria, Galia și la Roma.

A trecut la cele veșnice la Efes, fiind îngropată la intrarea într-o peșteră, unde aveau să adoarmă și cei șapte tineri martirizați în

Efes, pomeniți de Biserica noastră la 4 august. În anul 899, împăratul bizantin Leon al VI-lea Filosoful a poruncit mutarea sfintelor sale moaște la Constantinopol și așezarea lor în Mănăstirea „Sfântul Lazăr“, ctitoria sa. Racla cu mâna stângă a Sfintei Maria Magdalena este cinstită la Mănăstirea „Simonos Petra“ din Sfântul Munte Athos. ❖

Sfântul Mare Mucenic și Tămăduitor Pantelimon

Sfântul Mucenic Pantelimon, ocrotitorul medicilor și vindecătorul celor bolnavi, a trăit și pățimit în timpul împăratului Dioclețian, prigonitorul creștinilor. Născut în Nicomidia, Asia Mică, a primit la naștere numele de Pantoleon, adică „cel puternic în toate ca un leu“, iar la botezul creștin i s-a schimbat numele în Pantelimon, adică „cel cu totul milostiv“.

Tatăl său, Eustorgius, era păgân, dar mama sa, Sfânta Euvula, pomenită în calendar la 30 martie, era creștină. Sfântul Pantelimon a reușit mai apoi să-l aducă la credința creștină și pe tatăl său, iar după moartea acestuia și-a împărțit toată averea săracilor.

Pantoleon a fost încredințat de tânăr renumitului medic Eufrosin, care-l îl învăță în scurt timp multe din tainele tămăduirii bolilor. Chiar împăratul Maximian, văzând iscusința și înțelepciunea tânărului, dorește să-l ia la palat ca medic personal.

Trecând în fiecare zi prin fața casei în care era ascuns Sfântul Ermolae, preot la biserica din Nicomidia, acesta din urmă îi ghici lui Pantoleon calitatea înaltă a sufletului. Îl invită să intre la el și-l învață că numai Hristos, singurul doctor adevărat, a venit să ne aducă mântuire, fără leacuri și fără ca să ceară plată. Aceste cuvinte au aprins în inima tânărului un dor mare de credință. Începu astfel să-l viziteze regulat pe Sfântul Ermolae, care îl ajută să înțeleagă tainele credinței în Hristos.

Într-o zi, pe când se întorcea de la Eufrosin, Pantoleon a găsit pe drum un copil mort, ce fusese mușcat de o năpărcă. Socotind că venise momentul să probeze adevărul promisiunilor lui Ermolae, el chemă în ajutor numele lui Hristos și îndată copilul se ridică, iar năpărcă muri. Cu bucurie a alergat la călăuza sa, Sfântul Ermolae, cerând să primească, fără întârziere, Sfântul Botez.

La un moment dat împăratul Maximian află că Sf. Pantelimon vindecase un orb din naștere în numele lui Iisus Hristos. Îl cheamă în fața sa pe cel vindecat, vrând să afle cum l-a tămăduit doctorul. Omul răspunde simplu că a fost vindecat prin chemarea numelui lui Hristos și, odată cu vederea, a cunoscut și adevărata credință, cea creștină.

Sfântului Pantelimon i s-a cerut atunci să se lepede de Hristos. Dar pentru că sfântul mărturisește cu tărie credința creștină, este supus mai multor torturi, din care, în chip minunat, iese nevătămat. Refuzând în continuare să se închine zeilor, împăratul poruncește să fie decapitat. Însă la tăierea capului său nu a curs sânge, ci lapte, iar măslinul uscat de care fusese legat a înverzit pe dată și a dat fructe din belșug. Aflând despre acestea, împăratul dă ordin ca trupul sfântului și acel măslin să fie arse. Odată plecați ostașii, creștinii scot din cenușă trupul neatins de foc al Sf. Pantelimon și-l îngroapă cu cinste pe pământul unui anume Arnantios Scolasticul. Curând, moaștele Sfântului

Pantelimon încep să săvârșească minuni și să aducă vindecarea lui Hristos, Doctorul sufletelor și trupurilor, tuturor acelor care cu evlavie se apropie de ele.

Prăznuit în Biserica ortodoxă în data de 27 iulie, Sfântul Pantelimon este numit „doctor fără de arginți“, căci nu pretindea plată pentru binefacerile săvârșite. S-au ridicat multe biserici cu hramul Sfântului Pantelimon, iar în câteva dintre ele se află și fragmente din prețioasele sale moaște: la mănăstirile Antim și Plumbuita din București, la Mănăstirea Pasărea, la bisericile „Precupeții Vechi“, „Sfânta Vineri“ - Drumul Taberei, „Sfântul Pantelimon“ de la Foișorul de Foc, la cea din localitatea Pantelimon de lângă Capitală și la „Sfântul Dimitrie-Poștă“. ❖